

Arrest

nr. 251 753 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 oktober 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 12 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde

beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 12 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen’, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.
binnen 30 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig paspoort”*

1.4. Bij arrest nr. 251 752 van 26 maart 2021 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht, van de artikelen 62, §2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend op 14 oktober 2020 omwille van de medische situatie van verzoekster.

Op 12 november 2020 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing werd beroep (een vordering tot schorsing en nietigverklaring) ingediend door verzoekster bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Indien uw rechtbank zou oordelen dat dit beroep gegrond is, dient In het kader van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen en ter kennis gebracht samen met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd (RvV nr. 149 346 van 9 juli 2014).

TWEEDE ONDERDEEL

2. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskenning van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden onttrokken, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.

De verzoekende partij had erop kunnen wijzen dat zij zwanger was sinds begin januari 2020 en beviel van haar zoontje op (...) september 2020 te Antwerpen (stuk 3). Door verzoekster werd in hoofde van

haar zoontje een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 24 november 2020 (stuk 3). Deze aanvraag is momenteel nog in onderzoek.

Verzoekster is hierdoor een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen. Zij draagt reeds de zorg over haar minderjarige dochters: Zah. (...), geboren op (...) 2016 te Irak en Z. (...), geboren (...) 2015 te Irak.

De verzoekende partij had vervolgens kunnen toelichten dat voor Zah. (...) ondertussen de diagnose is gesteld van Autisme Spectrum Stoornis (ASS), stuk 4.

Deze vaststelling is essentieel. Door Zah. (...) werd eerder (op 13 augustus 2019) een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend. Zah. (...) werd opgevolgd door dokter A.J. (...). Door haar werd een onderzoek uitgevoerd, zoals genoteerd in een omstandig verslag van 17 juli 2019 (zie stuk 3 bij de aanvraag van 13 augustus 2019). Als besluit meende dokter A.J. (...) dat er vermoedelijk sprake is van autisme. Er werd een doorverwijzing bevolen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek (zie stuk 3 bij de aanvraag van 13 augustus 2019). De arts-adviseur stelde hierop in zijn advies van 11 oktober 2019 dat, na opsomming van de bijgebrachte medische attesten, "weerhoud ik dat het gaat om een meisje van 3 jaar en 2 maanden met een vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie. Ondanks het weerhouden vermoeden vervolgt de arts-adviseur als volgt: "er werd nog geen diagnose weerhouden. Er werd geen medische behandeling ingesteld". Op basis van het ontwikkelings- en gedragsonderzoek, waarvoor een doorverwijzing werd opgesteld door dokter A.J. (...) kon thans wel met zekerheid de diagnose worden gesteld van Autisme Spectrum Stoornis (ASS), stuk 4.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er evenwel op geen enkele manier schijnt rekening te zijn gehouden met de minderjarige kinderen waarvoor verzoekster, als alleenstaande moeder, instaat. De minderjarige kinderen worden zelfs nergens vermeld.

De verzoekende partij had hun persoonlijke situatie dan ook kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde rekening diende te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. biz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. biz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. biz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging.

DERDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, wijst de verzoekende partij erop dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) gelet op het ontbreken van elk concreet motief hierover in de bestreden beslissing.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze

bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

De verzoekende partij wijst op dat, via de verplichting tot formele motivering, de gemachtigde uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 Vreemdelingenwet werd voldaan.

5. Op 14 oktober 2020 werd door de moeder van het gezin, D. (...), een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet ingediend in eigen naam.

Op 12 november 2020 werd deze aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard, zonder inhoudelijk onderzoek. De aanvraag tot machtiging van verblijf werd immers, onterecht, onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, 3° Vreemdelingenwet. Door de verzoekende partij werd een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing ingediend tegen deze beslissing.

Uit de voorgelegde medische attesten (zie de stukken 2 t.e.m. 6, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet) blijkt dat mevrouw R. (...) te kampen heeft met, enerzijds, een ernstige mentale problematiek (depressie en PTSS) omwille van de feiten waarmee zij werd geconfronteerd en, anderzijds, fysieke problemen. Verzoekster kampt onder meer met PTSD/PTSS (Post Traumatische Stress Stoornis). Kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen. Dit gaat gepaard met intense angst of paniek, het trauma wordt als het ware opnieuw beleefd. De posttraumatische-stressstoornis van verzoekster zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suicidaliteit.

Uit de vermelde motieven in de bestreden beslissing, dewelke zich beperken tot de vermelding dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort in de zin van artikel 2 Vreemdelingenwet, blijkt op geen enkele manier dat met de aangehaalde medische toestand van verzoekster werd rekening gehouden.

Elk concreet motief hierover ontbreekt, waardoor de verzoekende partij niet werd ingelicht over de (eventuele) manier waarop de verwerende partij heeft rekening gehouden met haar medische situatie bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Uit de vermelde motieven in de bestreden beslissing blijkt evenmin dat er werd rekening gehouden met de minderjarige kinderen waarvoor verzoekster, als alleenstaande moeder, instaat. Nochtans dient de gemachtigde rekening te houden met de hogere belangen van het kind bij het nemen van de beslissing tot verwijdering (artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Verzoekster is bevallen op (...) 2020 te Antwerpen van haar zoontje (stuk 3). Door verzoekster werd in hoofde van haar zoontje een verzoek tot internationale bescherming ingediend op 24 november 2020 (stuk 3). Deze aanvraag is momenteel nog in onderzoek.

Verzoekster is hierdoor een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen. Zij draagt reeds de zorg over haar minderjarige dochters: Zah. (...), geboren op (...) 2016 te Irak en Z. (...), geboren op (...) 2015 te Irak.

Elk concreet motief over de gezinssituatie van verzoekster ontbreekt, waardoor de verzoekende partij niet werd ingelicht over de (eventuele) manier waarop de verwerende partij heeft rekening gehouden met de belangen van de minderjarige kinderen waarvoor verzoekster instaat als alleenstaande moeder bij het nemen van de verwijderingsbeslissing (zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

6. Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

3.2. De verzoekende partij betoogt vooreerst dat op 14 oktober 2020 door haar een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend omwille van haar medische situatie, dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet op 12 november 2020 onontvankelijk werd verklaard, dat tegen deze beslissing een beroep werd ingediend tot schorsing en nietigverklaring bij de Raad, dat indien de Raad zou oordelen dat dit beroep gegrond is, in het kader van een goede rechtsbedeling het bestreden bevel, genomen en ter kennis gebracht samen met de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, uit het rechtsverkeer dient te worden gehaald en dient te worden vernietigd.

Bij arrest met nummer 251 752 van 26 maart 2021 heeft de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 12 november 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, verworpen. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. De verwerende partij concretiseert dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

De verzoekende partij meent dat, gelet op de vermelde motieven in de bestreden beslissing dewelke zich beperken tot de vermelding dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort in de zin van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, op geen enkele manier blijkt dat met haar medische toestand werd rekening gehouden, dat evenmin blijkt dat er werd rekening gehouden met de minderjarige kinderen waarvoor zij, als alleenstaande moeder, instaat, dat elk concreet motief over haar medische situatie en haar gezinssituatie ontbreekt, waardoor zij niet werd ingelicht over de (eventuele) manier waarop de verwerende partij bij het nemen van de verwijderingsbeslissing heeft rekening gehouden met haar medische situatie en met de belangen van de minderjarige kinderen waarvoor zij instaat als alleenstaande moeder, zoals vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de gemachtigde, via de verplichting tot formele motivering, uitdrukkelijk dient te motiveren op welke wijze werd rekening gehouden met haar persoonlijke situatie bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, zodat aan de verplichting van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd voldaan. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met haar persoonlijke situatie rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing gelet op het ontbreken van elk motief hieromtrent.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.7. De verzoekende partij meent dat de gemachtigde in elk geval heeft nagelaten om met haar persoonlijke situatie rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing en wijst in dit verband op haar gezondheidstoestand, de hogere belangen van de kinderen, op de geboorte van haar zoon op 12 september 2020 in wiens hoofde op 24 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming werd ingediend en op het gegeven dat zij een alleenstaande moeder met drie minderjarige kinderen is.

3.8. Wat haar gezondheidstoestand betreft, stelt de verzoekende partij dat zij op 14 oktober 2020 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend in eigen naam, dat deze aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op 12 november 2020 onontvankelijk werd verklaard, zonder inhoudelijk onderzoek,

dat de aanvraag om verblijfsmachtiging immers, onterecht, onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, (§3), 3° van de Vreemdelingenwet, dat door haar een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing werd ingediend tegen deze beslissing, dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat zij te kampen heeft met enerzijds een ernstige mentale problematiek, depressie en PTSS, omwille van de feiten waarmee zij werd geconfronteerd en, anderzijds, fysieke problemen, dat zij onder meer kampt met PTSD/PTSS, dat kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen, dat dit gepaard gaat met intense angst of paniek, dat het trauma als het ware opnieuw wordt beleefd, dat haar posttraumatische stressstoornis zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suicidaliteit.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij, zoals zij zelf betoogt, op 14 oktober 2020 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Zij kan echter niet worden gevolgd waar zij meent dat deze aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder inhoudelijk onderzoek onontvankelijk werd verklaard en dat de aanvraag om verblijfsmachtiging onterecht onontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat voornoemde aanvraag op 12 november 2020 - na een inhoudelijk onderzoek - op grond van artikel 9ter, §3, 5° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag van 14 oktober 2020 reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, met name bij de aanvraag van 12 november 2019. Waar de verzoekende partij wijst op het door haar ingediende beroep tegen de beslissing van 12 november 2020, wordt herhaald dat bij arrest met nummer 251 752 van 26 maart 2021 de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van 12 november 2020, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, heeft verworpen.

In de mate dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift nogmaals wijst op haar ernstige mentale problematiek, depressie en PTSS, enerzijds en haar fysieke problemen, anderzijds, stelt de Raad op grond van de stukken van het administratief dossier vast dat de verzoekende partij op 12 november 2019 een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende, die op 25 maart 2020 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. In de ongegrondheidsbeslissing wordt verwezen naar het medisch advies van 24 maart 2020 waarin de ambtenaar-geneesheer tot volgend besluit komt: *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Irak. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Irak).”* In het medisch advies wordt uiteengezet dat de verzoekende partij een voorgeschiedenis heeft van uitgebreide psychosociale problemen en de dood van twee kinderen, dat zij heden een alleenstaande moeder is met twee probleemkinderen, dat zij lijdt aan PTSD, dat specialistische opvolging en behandeling niet is aangetoond, dat dit heden haar voornaamste problematiek is, dat de ambtenaar-geneesheer bijkomend een prikkelbare darm weerhoudt, dat geen specialistische instigatie werd aangereikt. In het medisch advies wordt vervolgens gesteld dat uit informatie afkomstig uit de MedCOI-databank kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partij de nodige behandeling kan krijgen voor haar PTSD in het thuisland, dat opvolging door een psychiater en specifieke psychotherapie evenals medicatie voor haar PTSD en voor haar darm in het thuisland beschikbaar zijn. Eveneens wordt vastgesteld dat voornoemde zorgen en opvolging voor haar in het land van herkomst toegankelijk zijn.

Zoals de verzoekende partij zelf aanvoert diende zij op 14 oktober 2020 nogmaals een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in, die op 12 november 2020 onontvankelijk werd verklaard. De Raad herhaalt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 november 2020 wordt gesteld dat de elementen ingeroepen in de huidige aanvraag van 14 oktober 2020 en de bijgevoegde medische attesten eveneens werden ingeroepen in een andere aanvraag om machtiging tot verblijf, met name in de aanvraag van 12 november 2019, en dat aangezien de verzoekende partij geen enkel nieuw element aanbrengt, de aanvraag bijgevolg onontvankelijk is. Er wordt verwezen naar het medisch advies van 29 oktober 2020 waarin de ambtenaar-geneesheer stelt dat het hier een dame betreft die lijdt aan een PTSD, dat een medicamenteuze therapie niet meer wordt gevolgd en een actueel bewijs van psychologische ondersteuning niet wordt aangeleverd, dat uit de actuele medische getuigschriften voorgelegd bij de aanvraag van 14 oktober 2020 blijkt dat de

gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 november 2019, dat bijkomend eveneens de oudere reeds behandelde attesten bij de actuele aanvraag werden gevoegd, dat het voorgelegde dossier slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt. Het beroep dat de verzoekende partij tegen voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 12 november 2020 indiende, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 251 752 van 26 maart 2021.

Door louter te stellen dat uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat zij te kampen heeft met enerzijds een ernstige mentale problematiek, depressie en PTSS, omwille van de feiten waarmee zij werd geconfronteerd en, anderzijds, fysieke problemen, dat zij onder meer kampt met PTSD/PTSS, dat kenmerkend aan een posttraumatische stressstoornis is dat traumatische ervaringen ongewild, op diverse manieren of momenten, weer worden opgeroepen, dat dit gepaard gaat met intense angst of paniek, dat het trauma als het ware opnieuw wordt beleefd, dat haar posttraumatische-stressstoornis zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suicidaliteit, beperkt de verzoekende partij zich tot het herhalen van de elementen die voorlagen in het kader van de twee voornoemde aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die dus reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. De Raad herhaalt dat uit voornoemde ongegrondheidsbeslissing van 25 maart 2020 en het medisch advies waarnaar deze beslissing verwijst, blijkt dat de nodige medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn voor de verzoekende partij zodat er vanuit medisch oogpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar Irak. Uit de voornoemde onontvankelijkheidsbeslissing van 12 november 2020 en het medisch advies waarnaar deze beslissing verwijst, blijkt dan weer dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van de medische attesten gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 november 2019 en dat het voorgelegde dossier slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van de verzoekende partij bevestigt.

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat met de gezondheidsproblematiek van de verzoekende partij rekening werd gehouden en dat zij, door middel van de aan haar betekende beslissingen van 25 maart 2020 en 12 november 2020 naar aanleiding van haar aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 november 2019 en van 14 oktober 2020, kennis heeft kunnen nemen van de redenen waarom haar gezondheidstoestand volgens het bestuur een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staat. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt geenszins dat de verzoekende partij een beroep indiende tegen voornoemde beslissing van 25 maart 2020. Het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van 12 november 2020 werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 251 752 van 26 maart 2021.

De verzoekende partij toont overigens ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan op welke manier haar posttraumatische stressstoornis die *“zorgt voor een verhoogde angst, depressie en suicidaliteit”* haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst en de verwerende partij had kunnen beïnvloeden bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Ze maakt dan ook geenszins aannemelijk dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Gelet op het feit dat de elementen betreffende de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent haar gezondheidstoestand nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

De verzoekende partij kan, gelet op het voorgaande, niet dienstig voorhouden dat zij niet werd ingelicht over de (eventuele) manier waarop de verwerende partij heeft rekening gehouden met haar medische situatie bij het nemen van de verwijderingsbeslissing.

3.9. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet opgemaakt worden met welke elementen van haar gezondheidstoestand de verwerende partij onvoldoende rekening zou gehouden hebben en dewelke van invloed zouden kunnen geweest zijn op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Noch in het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier blijkt dat er elementen aanwezig zijn in hoofd van de verzoekende partij die betrekking hebben op haar

gezondheidstoestand die een invloed zouden kunnen hebben op de beslissing tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.10. Ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij evenmin aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende het gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij betoogt weliswaar dat zij een alleenstaande moeder is met drie minderjarige kinderen en dat zij reeds de zorg draagt over haar minderjarige dochters, maar toont hiermee geenszins aan met welk concreet element betreffende haar gezinsleven en het hoger belang van het kind de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Zij toont met haar betoog niet aan dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor de eenheid van het gezin of voor het welzijn van de kinderen en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd. De Raad merkt op dat de kinderen, net zoals hun moeder, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen verblijfsrecht in België hebben en aldus de administratieve toestand van de verzoekende partij dienen te volgen. Het is in het belang van de kinderen dat zij bij hun *“alleenstaande moeder”* blijven en dat de gezinseenheid bewaard blijft. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een terugkeer naar het land van herkomst in strijd zou zijn met het welzijn of het hoger belang van haar kinderen.

De verzoekende partij wijst er verder op dat zij in september 2020 te Antwerpen is bevallen van haar zoontje, dat zij in hoofde van haar zoontje een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 24 november 2020, dat deze aanvraag momenteel nog in onderzoek is. Daar het verzoek om internationale bescherming dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij hiermee op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden of hierover niet heeft gemotiveerd.

De Raad merkt bovendien op dat uit een nota van 23 oktober 2020, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verwerende partij in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en met het gezins- en familieleven, met name als volgt:

“Gezin → gezinskern blijft behouden.

Hoger belang minderjarige kinderen → in het belang van de minderjarige kinderen dat de gezinskern niet verbroken wordt en dat zij samen met hun moeder gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het hoger belang van het kind evenals het gezinsleven van de verzoekende partij en haar minderjarige kinderen in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de gezinskern behouden blijft, dat het in het belang van de kinderen is dat de gezinskern niet wordt verbroken en dat zij samen met hun moeder gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

Met haar betoog in het verzoekschrift toont de verzoekende partij geenszins aan waarom haar gezins- en familieleven of het hoger belang van haar kinderen, de *in casu* bestreden beslissing in de weg staan. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij aldus niet aantoonde dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor de eenheid van het gezin of voor het welzijn van de kinderen en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij toont dan ook geenszins een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen aan door enkel te stellen dat uit de bestreden beslissing blijkt dat op geen enkele manier rekening schijnt gehouden te zijn met de minderjarige kinderen waarvoor zij, als alleenstaande moeder instaat en dat de kinderen zelfs nergens worden vermeld.

3.11. Gezien de verzoekende partij geenszins aantoonde dat met haar gezondheidstoestand geen rekening werd gehouden en zij voorts niet *in concreto* aantoonde met welke andere relevante elementen de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden, toont zij een schending van artikel

74/13 van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- of motiveringsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aan.

3.12. Gelet op het voorgaande wordt evenmin een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

3.13. De verzoekende partij beroept zich nog op een schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht. De verzoekende partij betoogt dat zij verschillende feitelijke elementen had kunnen aanreiken, indien zij daadwerkelijk gehoord zou zijn, die de besluitvorming konden beïnvloeden.

Het recht te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. De verzoekende partij kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie aanvoeren.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing.

Uit vaste rechtspraak van het Hof blijkt dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C- 317/08- C- 320/08, EU:C:2010:146, § 63, *G. en R.*, EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C- 418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr.* blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, *Jurispr.* blz. I 8237, § 101; 1 oktober

2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

3.14. De verzoekende partij meent dat zij, als zij gehoord was geweest, zij haar persoonlijke situatie had kunnen toelichten, waarmee de gemachtigde, onder meer in het licht van een individueel onderzoek conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, rekening had moeten houden en had kunnen wijzen op de geboorte van haar zoon op 12 september 2020, het verzoek om internationale bescherming in hoofde van haar pasgeboren zoon, het alleenstaand moederschap met drie minderjarige kinderen en de diagnose van Zah. met autismespectrumstoornis, zoals die blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk 4.

De verzoekende partij maakt, zoals uiteengezet in punt 3.10., niet aannemelijk dat zij, mocht zij zijn gehoord, met het wijzen op het verzoek om internationale bescherming in hoofde van haar pasgeboren zoon en op haar alleenstaand moederschap met drie minderjarige kinderen het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan had kunnen beïnvloeden. Zij toont evenmin aan op welke wijze de geboorte van haar zoon op 12 september 2020 het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan derwijze de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en/of hieromtrent te motiveren.

Wat betreft de medische situatie van haar dochter Zah. betoogt de verzoekende partij dat voor Zah. ondertussen de diagnose is gesteld van autismespectrumstoornis, dat deze vaststelling essentieel is, dat door Zah. eerder, op 13 augustus 2019, een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, dat Zah. werd opgevolgd door dokter A.J., dat door voornoemde dokter een onderzoek werd uitgevoerd, zoals genoteerd in een omstandig verslag van 17 juli 2019, dat dokter A.J. als besluit meende dat er vermoedelijk sprake is van autisme, dat er een doorverwijzing werd bevolen voor ontwikkelings- en gedragsonderzoek, dat de ambtenaar-geneesheer hierop in zijn advies van 11 oktober 2019, na de opsomming van de bijgebrachte medische attesten, stelde: *“weerhoud ik dat het gaat om een meisje van 3 jaar en 2 maanden met een vermoeden van een autismespectrumstoornis met mentale retardatie”*, dat de ambtenaar-geneesheer ondanks het weerhouden vermoeden vervolgt als volgt: *“er werd nog geen diagnose weerhouden, er werd geen medische behandeling ingesteld”*, dat op basis van het ontwikkelings- en gedragsonderzoek, waarvoor een doorverwijzing werd opgesteld door dokter, A.J. thans wel met zekerheid de diagnose kon worden gesteld van autismespectrumstoornis.

Uit het medisch attest van dokter I.P. van 27 november 2020 dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift voorlegt als stuk 4, blijkt dat bij Zah. de diagnose van autismespectrumstoornis werd vastgesteld. Het attest dateert van na de bestreden beslissing en uit het attest kan geenszins worden afgeleid dat Zah. reeds voor het nemen van de bestreden beslissing werd gediagnosticeerd met autismespectrumstoornis, zodat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij op het ogenblik van het nemen van de thans bestreden beslissing had kunnen bewijzen dat haar dochter werd gediagnosticeerd met autismespectrumstoornis. Bovendien toont de verzoekende partij door louter te verwijzen naar de diagnose van haar dochter Zah. evenmin aan dat en op welke manier de diagnose van autismespectrumstoornis het afleveren van het bestreden bevel had kunnen beïnvloeden. In de mate dat de verzoekende partij meent dat de diagnose van autismespectrumstoornis haar en haar kinderen kan verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst, staat het haar vrij om op grond daarvan een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen.

Voor het overige blijkt uit het administratief dossier, zoals de verzoekende partij tevens in het verzoekschrift betoogt, dat zij op 13 augustus 2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van de medische problematiek van Zah. De verzoekende partij kon in deze verblijfsprocedure naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar maken over de gezondheidstoestand van Zah. en alle redenen betreffende diens medische situatie aanbrengen die kunnen rechtvaardigen dat de gemachtigde van de bevoegde minister zou afzien van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft de voornoemde aanvraag op 14 oktober 2019 onontvankelijk verklaard, daar kennelijk niet bleek dat Zah. lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. De verwerende partij verwees daarbij naar het medisch advies van 11 oktober 2019 waarin de ambtenaar-geneesheer stelt dat hij uit het SMG van 22 juli 2019 en de medische stukken van dokter A.J. van 17 juli 2019 en van dokter K.K. van 7 december 2018 weerhoudt dat het gaat om een meisje van drie jaar en twee maanden met een vermoeden van autismespectrumstoornis met mentale retardatie, dat er nog geen diagnose kan weerhouden worden, dat er geen medische behandeling werd ingesteld, dat hij aldus vaststelt dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het beroep tegen voornoemde beslissing werd op 26 juni 2020 door de Raad verworpen bij arrest nr. 237 540. De verzoekende partij toont, gelet op het voorgaande, niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog nieuwe elementen waren die zij niet had aangehaald in voornoemde aanvraag van 13 augustus 2019, die nog niet werden beoordeeld en die het nemen van de thans bestreden beslissing konden beïnvloeden. De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat indien zij gehoord zou zijn, zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van de bestreden beslissing of de modaliteiten ervan hadden kunnen beïnvloeden.

3.15. Een schending van het hoorrecht en van de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht blijkt dan ook niet.

3.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER